Thơ Không Quân

tình người phi công khu trục

THIÊN PHONG

Đoàn khu trục bay đi hùng dũng
Để lại phi trường nỗi nhớ nhung
Tiếng máy gầm vang gây gió thét
Tua tủa lao mình khoảng không trung.

Rồi những buổi tinh sương mờ sớm
Tiếng máy dòn tan rộn phố phường
Có những con tim thầm nhắn nhủ
Trở về chiến thắng vẹn tình thương.

Gió mưa bão táp ngày mai đấy
Để thử đời trai với chiến trường
Sắt thép, máu đào pha trộn đất
Mấy người gìn giữ được yêu thương.

Ngàn mây muôn gió bay cùng khắp
Từ mũi Cà Mau đến Nghệ Thành
Sáng đánh Năm Căn, trưa Phù cát
Chiều về Bình Giả, tối Khe Sanh.

Dòng nước Hậu Giang quá hững hờ
Bên bờ sông vắng buổi tinh mơ
Chỉ ghi chiến tích vùng trời máu
Để lại đau buồn vợ con thơ.

Thư Nhàn mất tích ở biển đông
Vạn Giả đầu non kế Tu Bông
Một chiều nước biếc không mưa gió
Để lại Phi Đoàn nỗi nhớ mong.

Nha Trang cát trắng miền thương nhớ
Cầu Đá gập ghềnh sóng vỗ theo
Hiệp Sĩ Mặt Buồn "đêm trăng sáng
Dìm mình bể lạnh tiếng thông reo

Chỉ tội Anh Già buồn hốc hác
Mắt nhìn phương hướng ánh trăng lên
Quan Hai....vớt Hạnh lên chưa đó
Bể cả ngàn khơi vỗ bập bềnh.

Năm Nông tan xác ở đầu non
Hình bóng người anh dũng vẫn còn
Hợi nấc gục đầu bên cần lái
Phiên buồn thơ thẩn tách bay rong.

Qui Nhơn tôi nhớ mùa xuân mới
Mây phủ đen trời nghẹt tim tôi
"Tìm Hai" xăng hết.....đèn đỏ cháy
Phi đạo đây rồi bớt đơn côi.

Vĩnh Linh Thanh Hóa vờn dưới cánh
Quốc Chẩn ra đi chẳng hẹn về
Huề Sĩ ngang tàng trong lửa đạn
Để rồi gãy cánh lúc Xuân sang.

Có một chiều Thu nhớ suốt đời
Ngồi trong phòng lái lệ tuông rơi
Thoảng nghe vô tuyến vừa thông báo
Ánh ở Cần Thơ gãy cánh rồi.

Phạm Vàng tan xác ở rừng sâu
Phù Cát đau thương ứa lệ sầu
Để cả Phi Đoàn thương tiếc mãi
Gấu Đen "sầu thảm thiết đêm thâu.

Châu Yến phi cơ tan nát rơi
Chu Pao thân xác rớt tả tơi
Phi Đoàn kiếm mãi....tìm không thấy
Anh để lại đời..... trái tim côi.

Mùa hè đỏ lửa từ nơi đâu
Anh về Phù Cát giải vạn sầu
Tung hoành ngang dọc từng khu chiến
Tuấn gãy cánh bay ở tuyến đầu

Họ anh Trần Thế, Tên anh Vinh
Việt Cộng nghe danh đã thất kinh
Diệt trên hai mươi xe tăng giặc
Nhưng rồi anh cũng đã hy sinh.

Dòng Dak Bla chiều hè đỏ lửa
Vang tiếng cười ngạo nghễ không trung
Thặng Fulro về miền Miên Viễn
Để lại đời thương nhớ mông lung.